

אשה

מסודרת

צילום: גמריה, העולם הזה

גרושה, חופשיה — כל העולם לפני, רק לקטוף ולקחת...

עבדתי בתל-אביב וגרתי במה ש"קוראים מחוץ לעיר, כחצי שעה נסיעה. יום אחד הגעתי הביתה מאוחר. מר איקס הגיע ולא היה אוכל. מר איקס מאוד רצה שאשת-יחיקו תהיה גם אשת קאריירה מצליחה, אבל — ופה בא אבל גדול מאוד — שלא על חשבון מטלות הבית, וכשהוא חוזר מהעבודה, אשתו הרכה והמפנקת צריכה לדאוג לארוחה חמה ולכל הפינוקים. זה לא היה. מר איקס התנפל בצעקות, ובא בטע"נות אל אמא שלי, אל המחנכת שלי מכי"תה א' ואל ראש-הגודד שלי בצופים, שלא השכילו לחנך אותי, ולהסביר לי מהם תפקידיה האמיתיים של האשה בחיי הגבר שלה.

נשברתי וירדתי למכונית כשפניי לי"בית אמא — אולי היא יודעת מהם תפ"קידיה האמיתיים של האשה, אולי שם התחכה לי ארוחת-ערב. מר איקס לא התעצל, ובריצה, בסיגנון קארל לואיס, רץ אחריי ברחוב כשהוא צועק. אבוי לבושה ואיזו שימחה לשכנים. נסעתי. לא להרבה זמן. התפייסנו. היו חיבוקים, היו הבטחות, ובא שלום על ישראל. עד הפעם הבאה. רציתי לשמח אותי. ראיתי חולצה משגעת, גברית ונעימה. כמו שצריך. קניתי מתנה למר איקס. ארזו לי יפה, כתבתי פתק אוהב וטסתי הביתה. לפני

שנתיים וחצי מלאו לגירושיי. כלי-כך הרבה זמן, וכאילו הזמן עצר מלכת. מלווה בשקיקה כתבות עיתונאיות על גרושות ולבטיקה. עוברת בהיסטריה בין השור רות. מחכה לשורה התחונה: אה, רגע! או היא חיה עם מישהו. היא שוב נאהבת... או מה איתך? איפה אני בסרט הזה? שנתיים וחצי של לבר, של פחד מליצור קשר.

ואיך כל זה התחיל בעצם? כמו תמיד, הכל התחיל כשפגשתי בחור נחמד וחתיך, מיקצוע טוב ביד, מסודר, חלום חייה של אמא פולניה. מפה לשם, בהתלהבות נטולת מעצורים, הת"חתנו. ולא עזרו השיחות האלגנטיות של המיטפת, שזה לא בדיוק נראה להם שידוך המאה. אני החלטתי — אני מתחתנת, וזהו. מתחתנים. פותחים מתנות. חלק מעריכים. על אחרים כוועים. הצד של החתן אף עושה רשימת-מתנות מעודכנת — להחזיר מתנה באותה המטבע (תרתי משמע). כמה נפלא. מר וגברת איקס יוצאים אל עתיד בטוח.

מאת שרית רום

החד, העמוק, המפלה. ואם חשתי כמו כלב מוכה בפניה בתקופת הביחד, קשה לתת לתכונה הכלבית האחרת, של אסירות-תורה לכל יד מושטת, ללוות אותי בהמשך. אז נסגרם. חוששים מכל קשר חדש.

ושב חולפים להם הימים. הרבה ימים. ואלה הם בדיוק הימים שבהם אני שואלת חברות במצב רומה. "אז איפה מכירים?" אנחנו הרי כבר לא בצבא ולא כאוניברסיטה. ובסדר

הביחד הרסו בי כל חלקה טובה, העמיקו את הפחדים, חידדו את הלבטים, סירסו אותי. ואז אני מבינה — השנתיים האלה של הביחד לא נגמרות ביציאה משערי הרבנות, בקבלת גט. השנתיים האלה של הביחד, עם הכאב ואובדן הביטחון, נמשכות הרבה-הרבה זמן אחר כך. לחיות ביחד בבית אחר עם איש — שפעם, בתקופת חיזורי "לפני", היה זוכה בתואר המחורר הלטני של העשור — שבאופן קבוע משפיל אותך, שבאופן קבוע מספר לך כמה

"זה נראה אחרת כשרק יצאתי לחופשי — רק לקטוף ולקחת — אך הגירושין לא נגמרים כשיוצאים משערי הרבנות..."

פרמקס זה קורה רק לשכנה מקומה חמש, אז איפה מכירים? לקחתי נשימה עמוקה, נאנחתי קלות — נלך על בליינר דייט. שהרי אני צריכה להתחיל למכור את עצמי מחדש. אבל מה אומרים? ואיך? איזה בלאגאן. זה נראה אחרת כשרק יצאתי לחופשי — רק לקטוף ולקחת.

בליינר דייט ראשון — זוועה. ושני — איום. ואני כבר מוכנה לתת סיכוי לכאלה ש"פעם" — כן, פעם, כשהכל היה אחרת, כשהכל היה קל כלי-כך, כשהייתי בטוחה יותר, חזקה יותר, וזה היה בדיוק מה ששי"דרתי, כן, לתת סיכוי גם למישהו שהוא לא בדיוק. אבל הוא לא מתקשר. הכעס נורא — הוא, שבכלל לא מצא חן בעיני, עוד מעז שלא להתקשר.

מעייף. קצת מייאש. ושוב חולפים להם הימים. והיום אני יוד"עת. עדיין מלקקת את פצעיי, עדיין מחלימה, אוספת את השברים. עדיין משרדת לצד השני פחד וחוסר-ביטחון, מרתיעה.

זה בסדר. זה לוקח המון, המון זמן. הרבה, הרבה ימים. ולמעשה לרוב האנשים הרי זה לא מסתדר בצ'ק'ובצ'אק. ובסוף יהיה בסדר.

את לא אשה, כמה את לא מוצלחת, כמה את לא שווה. לחיות ביחד בבית אחד עם איש שמושג החברות ממנו והלאה.

למרות הכל, רציתי מאוד בילד. הריתי. לנשים בהריון יש תכונה מוזרה, שעדיין נבדקת — הן משמינות. כבר לא אותה חתיכות בעלת גוף של בת 18.

כל-כך צריכה חיזוקים, כלי-כך צריכה ליטוף על ירכייה המתעגלות. כעת אני כבר אפס קטן ולא מגרה, לא נשית ולא מושכת. עזבתי לתמיד. בסוף גם הת"גרשנו.

כמה טוב להיות לבר, גרושה וחופשיה, רק לקטוף ולקחת.

ואז, אחרי הגירושין, כשאני לבר עם עצמי, מתחיל העלבון לתפוס את מקומו בכל ישר"תי. מתחילות תחושות העצב וההשפלה ואיי"בוד הביטחון העצמי לתפוס את מקומן באי"לוא העוצמה. ואת מקום הכעס תופס הכאב

שנישאו נורא קנינו מתנות זה לזה. נתתי את המתנה בחינך. החינך נמחק כעבור שניה, כששמעתי: "אין לך מה לעשות עם הכסף? מה את מבזבזת? מי צריך את זה?" והיה לנו כסף. היה לו כסף שלו ולי כסף שלי, ואת המתנה הרי קניתי בכסף שלי, שאולי הפך לשלול? וכבר אסור אפילו לקנות מתנות.

ימים חולפים והחרדות מתחילות לחלחל פנימה, עמוק לנשמה. וקטע"י זיכרונות מחיים משותפים, שבה היטבתי להרחיק, צפים ועולים ביתר כוח, בעוצמה שלא נותנת מנוח.

הימים חולפים ואני בבית. מנסה לאטוף את עצמי, להתארגן. חברים טובים, אוהבים ודואגים, מומינים אותי לצאת. בהתחלה אני לא נענית להזמנות, כי הרי יש לי ילד קטן בבית, וקשה ולא נוח. ולאט-לאט אני פשוט אומרת שלא מתחשק לי לצאת, כי פשוט לא מתחשק. ואז אני מבינה — השנתיים האלה של

אני כבר מ-7 בבוקר על הסולם? נב"הלתי, נסוגתי, רגע, רגע, מה קורה פה? משהו השתבש? ושוב שאלתי על הקפה. בשלב הזה התחלתי לתמוס שמשוה פה מאוד לא בסדר. ביקשתי שיפסיק לצעוק, שנדבר. בפעם הראשונה שמעתי שאני אפס. הסתכלתי לאחור לחפש את האפס. אולי לא יתכן, אני, מלכת-הכי"תה, המצליחנית, בעלת עסק משגשג, כישורית, קבלות... אולי אפס?

שנתיים וחצי של לבר, של פחד מלי"צור קשר. עברתי בדלת הרבנות ומיל"מלתי לעצמי: "וואו, הוא לא התררט, יש לי גט, אני גרושה, חופשיה." אם הטכס המופלא הזה היה מוקרן כקטע מסרט של מונטי פיטון, אפשר היה אפילו להתפקע מצחוק. אבל לא, הטכס הפגאני נערך לו בישראל 1987, ואני הייתי כלת האוסקר. וכך צדתי לא מחוץ לרבנות, אפילו כבר לא נבוכה ולא מושפלת, כי מה זה חשוב? אני